

“Een aangegeven richting aannemen en zoeken op bevel”

Met de WT-finale in Zichem, georganiseerd door “De Gouden Jachthoorn”, is een punt gezet achter het WT-seizoen van dit jaar.

Tijd voor een evaluatie, dacht ik zo bij mezelf.

Ik heb het geluk en de eer gehad om een aantal workingtesten te keuren. Ja, het is natuurlijk een “waarheid als een koe” dat “de beste stuurlied aan wal staan” (waaronder ik behoort). Doch kan ik het niet laten om mijn mening over een aantal dingen wat wereldkundig te maken binnen de retrieverwereld.

Toen ik zelf nog meer actief was in het jacht- en wedstrijdgebieden heb ik steeds een paar grote principes gehuldigd. Op de eerste plaats komt dat een goede basistraining zowel het begin als het einde is wanneer men later kans wil hebben op succes.

En daar wringt op de eerste plaats het schoentje. Heel veel eigenaars/voorjagers denken veel te vlug dat alle basis onder de knie is en hollen gewoon voorbij aan de essentie van de retrieverafrichting.

Welke basis dan wel?

Nu buiten het feit dat men een gehoorzame hond moet hebben, zien vele voorjagers het gewoon niet in dat het mooiste retrieverwerk straalt door zijn éénevoud.

Hoezo éénevoud ?

Je mag en moet me tegenspreken indien nodig, maar wanneer een retriever in alle mogelijk denkbare omstandigheden de lijn aanneemt die aangegeven wordt door de voorjager, tot op het moment dat hij het bevel krijgt om te zoeken en dit ook perfect doet. Wel, dan rond je volgens mij zowat negentig procent (of meer) van de gestelde opdrachten af!

Maar klaarblijkelijk is dat “te simpel” voor een grote meerderheid van de voorjagers!

Want, en laat me dit even aantonen met een voorbeeld. Op een WT-proef in de open klasse kreeg men de opdracht om een blinde dummy te halen op zowat 120 meter. De locatie van de dummy was perfect geweten...

Van de zowat 20 deelnemers in de open klasse slaagden er slechts een drietal in dit af te werken zonder het gebruik van de stopfluit of andere bijbevelen. Toch iets om over na te denken zou ik zeggen ????

Nu is het zo dat alles niet zo perfect kan gaan als men op voorhand voor ogen heeft en moet men soms teruggrijpen naar “hulpmiddelen” om de hond alsnog in goede banen te leiden.

Ik schrijf wel degelijk “hulpmiddelen” want normaal zou men, indien alles goed gaat, deze niet moeten nodig hebben.

En daar komt de “tweede kat op de koord”...

De hond neemt bijvoorbeeld niet de correcte lijn en dient bijgestuurd te worden door middel van de stopfluit en dirigeerbewegingen.

En dan is het als toeschouwer en/of keurder in vele gevallen lijdzaam toezien...

En dat toezien kan verschillende vormen aannemen, die misschien wat te uitvoerig zijn om hier volledig te bespreken.

Maar in eerste instantie laat men de fout die de hond maakt (wat in principe reeds verkeerd is) alsmear groter worden i.p.v. hem tijdig te corrigeren.

Indien er dan al een correctie plaatsvindt, krijgt de hond (als hij al correct reageert op de stopfluit), een aantal bevelen die voor hem volstrekt onduidelijk zijn. Hij "raadt" gewoon wat van hem verlangd wordt. Het resultaat?

De hond begint niet meer te reageren op de stopfluit en de gegeven bevelen. Terecht! Omdat hij het geloof in zijn voorjager heeft verloren. Uiteindelijk vindt de hond de dummy min of meer door zijn eigen initiatief te volgen.

Zo belandt men in een vicieuze cirkel waarbij de problemen zich steeds maar verder opstapelen.

En wat mij dan verwondert, is dat voorjagers het "waarom" van een aantal dingen zelf niet durven in vraag te stellen.

Waarom neemt mijn hond mijn aanwijzingen soms niet aan? Waarom neemt mijn hond niet de lijn die ik hem aangeef? Waarom stopt mijn hond niet meer correct op de "stopfluit"? Enz.

Het antwoord is nochtans héél eenvoudig: Men is gewoon aan de basis voorbij gegaan. Men heeft de hulpmiddelen tot hoofzaak gemaakt. En men gaat voorbij aan hoe de zintuigen (en vooral de ogen) van een hond functioneren.

En dan mag men nog gebruik maken van witte opvallende kleding, van witte kaartjes en allerhande.

De realiteit bewijst dat het allemaal zeer dikwijls geen "aarde aan de dijk brengt".

Het blijven gewoon hulpmiddelen, die je alleen maar hulp kunnen bieden als de basisafrichting berust op stevige funderingen.

Buiten een goede basisgehoorzaamheid; "Onder alle mogelijke omstandigheden een aangegeven lijn lopen en zoeken op bevel ,met voldoende eigen initiatief!"

Ik weet het, het klinkt zeer simpel, maar de realiteit bewijst dat het voor velen gewoon te moeilijk is!

Fille